

זהר הקדוש

עם ביאור
הכתר והכבוד

פרשת ויקהל • ענין הקהלת בני ישראל לאחר העגל

במאמר זה יבואר בכמה אופנים ענין ההקהלה שהקהיל משה את בני ישראל ואמר להם מצות תרומת המשכן. תחילה יבואר כי לפני חטא העגל היתה מתקבלת תרומת המשכן גם מן הערב רב, ולאחר החטא לא קבלו מהם, ולכן הקהיל משה את בני ישראל מתוך הערב רב, ובתוך כך יבואר שהצדיקים לוקים בגלל הרשעים שמתחברים להם. עוד יבואר כי היה חפץ משה כי כל ישראל ישמעו מצות תרומת המשכן. ועוד יבואר כי בעת חטא העגל התדבקו ישראל בסטרא אחרא, ולאחר החטא נטהרו ממנו, כפי שמוכח מן הפסוק 'ויקהל משה' (שמות לה א). ובתוך כך יבואר ענין קול הסטרא אחרא ועוצם קלקולו.

תָּא חֲזִי - בוא וראה, **מה פְּתִיב -** כתוב במלחמת עמלק של שאול (שמואל א' טו ו) **'ויאמר שאול אל הקני לכו שרו רדו מתוף עמלקי'** ושואל, **מֵאן -** מי הוא 'קני'. ומשיב, **דָּא -** זה יתרו. ושואל, **וכי מאן יְהִיב בְּנֵי יִתְרוֹ הַכָּא -** וכי מי נתן את בני יתרו כאן, **לְמַהוּ דִּירֵיהוֹן בְּעַמְלֵק -** להיות דירתם עם עמלק בדרומה של ארץ ישראל, **וְהָא -** והרי ביריחו הוּוּ שְׂרִיין - היה דירום. ומשיב, **אֵלָא הָא פְּתִיב -** הרי כתוב (שופטים א טז), **'ובני קני חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה וגו' וכד עלו מתמן -** וכאשר עלו מיריחו, **שְׂרוּ בְּתַחוּמָא דְעַמְלֵק -** דרו בתחומו של עמלק, **עַד הָהוּא זְמַנָּא דְאָתָא שְׂאוּל מִלְכָּא -** עד אותו הזמן שבא שאול המלך להלחם עם עמלק, **דְּכְתִיב -** שהרי כתוב בסוף הפסוק (שמואל א' שם) **'ויסר קני מתוף עמלק'**, הרי שבימיו של שאול הלכו הקני משם.

ומבאר הטעם למה ביקש שאול מבני יתרו שיסורו מעמלק בשעת המלחמה. ומבאר מדוע ביקש שאול מן הקיני לסור מתוך עמלק, **בְּגִין דְּהָא דְּזַמְנָא דְּחִיבִיא אֲשַׁתְּכּוּ (נ"א אתעשו) -** כיון שבזמן שהרשעים נמצאים, **אֵינּוּן חֲסִידֵי וְזַכָּאי דְּמִשְׁתַּכְּחִין בִּינֵיהוּ -** אלו החסידים והצדיקים הנמצאים ביניהם, **מִתְּפָסִן בְּחֻבֵיהוֹן -** נתפשים בעון הרשעים, **וְהָא אוֹקְמוּהּ -** וכבר העמידהו. לכן הזהיר שאול את הקיני לסור מתוך עמלק שמה יספה עמו, וכמפורש בכתוב (שמואל א' טו ו), **'ויאמר שאול אל הקני לכו שרו רדו מתוף עמלקי פן אספק עמו'**. ומביא ראייה מחטא העגל שהצדיקים נענשים על ידי הרשעים המתחברים להם. **בְּגוּוֹנָא דָּא -** כעין זה, **אֵלְמָלָא הָהוּא עֲרֻבּוּבֵיא דְּאֲתַחְבְּרוּ בְּהוּ בִישְׂרָאֵל -** לולא אותו הערב רב שנתחברו עם בני ישראל, **לֹא אֲתַעֲשׂוּ -** לא היו נענשים בני ישראל, **עַל עוֹבְדָא דְעַגְלָא -** חטא העגל, הרי שישראל נתפסו בעון הערב רב שהיה שורה עמו.

לאחר שכתב שהערב רב היו עיקר החוטאים בחטא העגל, מבאר כי קודם החטא רצה הקדוש ברוך הוא לקרובם תחת כנפיו. **וְתָא חֲזִי -** ובוא וראה, **מה פְּתִיב בְּקַדְמֵיתָא -** מה כתוב קודם שחטאו בחטא

העגל (שמות כה ב), **'דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמֹתַי, וְקִשָּׁה, כִּי לְכַאוּרָה הִיָּה דִּי אִם נֹאמֵר 'דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה, וְתִיבוֹת מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמֹתַי מִיִּתְרוֹתַי. וּמִתְרַץ, שֶׁהַכוּוֹנָה בְּתִיבוֹת אֵלוֹ הִיא לְאֲכַלְלָא כְּלָא -** לכלול את כל בני ישראל, ואת הערב רב, שכולם יתנו למלאכת המשכן. והטעם, **בְּגִין דְּבַעָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד עוֹבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא מִכָּל סְטְרִין -** משום שהקדוש ברוך הוא רוצה לעשות את מעשה המשכן מכל הצדדים, **דְּהֵינּוּ, בְּמוֹחָא -** במוח, דהיינו פנימיות הקדושה, שהם בני ישראל, **וְקַלִּיפָּה הַמְתַעֲלָה עַל יַד הַקְדוּשָׁה, שֶׁהֵם הָעֵרֶב רַב, שְׂרָצָה הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא לְקַרְבָּם תַּחַת כְּנָפָיו. וּבְגִין דְּהוּוּ אֵינּוּן -** ובגלל שהיו אותם **עֲרֵב רַב בְּגוּוֹיֵיהוּ -** בין בני ישראל, **אֲתַמֵּר -** נאמר גם **'מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, וְלֹא דִי בְּתִיבוֹת דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה, כְּדִי לְאֲכַלְלָא לוֹן -** לכלול את הערב רב, שהם הקליפה המתעלה על ידי הקדושה, **בִּינֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל דְּאֵינּוּן מוֹחָא -** עם בני ישראל שהם המוח, דהיינו פנימיות הקדושה, **וְכַלְהוּ אֲתַפְקְדוּ -** וכולם נצטוו להביא מנחות למלאכת המשכן.

ומבאר, שלאחר שחטאו הערב רב בחטא העגל והתחברו עם החיצונים, לא רצה הקדוש ברוך הוא לקבל מהם תרומה למלאכת המשכן.

לְבַתֵּר סְטָא זֵינָא לְזִינְיָה - אחר כך נטה מין למינו, והיינו, שצד הרע של הערב רב התגבר ונטה אחר שרשו שבסטרא אחרא, ולא התעלו לקדושה, **וְאֵתוּ אֵינּוּן -** ובאו אותם **עֲרֵב רַב וְעִבְדוּ יַת עַגְלָא -** ועשו את העגל, **וְסִטּוּ אֲבַתְרִייהוּ אֵינּוּן דְּמִיתוּ -** ונטו אחריהם מִיִּשְׂרָאֵל כֹּל אֵלוֹ שִׁמְתוֹ לְבַסּוּף לְאַחַר שְׂבָא מִשָּׁה, **וְגֵרְמוּ לוֹן לִישְׂרָאֵל מוֹתָא וְקִטּוּלָא -** וגרמו להם לבני ישראל מיתה והריגה. לכן אמר **קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּאן וְלְהֵלָאָה, עוֹבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא לֹא יְהִי אֵלָא מִסְטְרָא דִּישְׂרָאֵל בְּלַחוּדֵיהוּ -** מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ישראל לבדם, ולא יקבלו תרומה מידי הערב רב. ומשום כך מִיִּדְ נֹאמֵר (שם לה א), **'ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וכתב בתריה -** וכתוב אחריו (שם פסוק ה), **'קחו מאתכם תְּרוּמָה לָהּ. וּמִדִּיק הַכְּתוּב לּוֹמֵר 'מֵאֲתַכֶּם וְדָא, לּוֹמֵר, שִׁיקְחוּ תְרוּמוֹת לְמִשְׁכַּן רַק מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא כְּקַדְמֵיתָא -** ולא כמתחילה, **שִׁלְקוּ גַם מִן הָעֵרֶב רַב, דְּכְתִיב 'מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ.'**

על פי מה שהתבאר כי לאחר חטא העגל לא קיבלו תרומה מן הערב רב יבואר הפסוק 'ויקהל משה את כל עדת בני ישראל'.

ובזה יבואר הכתוב **'ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'.** ושואל, **מֵאן אֲתֵר פְּנִישׁ לוֹן -** מאיזה מקום הקהיל את בני ישראל, כי לא יתכן שהכוונה רק להקהלה גשמית כפשוטו, שהרי כמה פעמים הקהיל משה את ישראל לדבר עמם ולא נזכר בכתוב. ומשיב, **אֵלָא**

וְתָא חֲזִי - ובוא וראה, **מה פְּתִיב בְּקַדְמֵיתָא -** מה כתוב קודם שחטאו בחטא

בְּגִין דְּהוּוּ אֵינוֹן - בגלל שהיו אותם ערב רב בינייהו - ביניהם, אֲצִטְרִיף - היה צריך מִשֶׁה לְאַכְנֶשָׁא לֹוֹן - להקהיל את בני ישראל, וְלִיַּחְדָּא לֹוֹן מִבְּיַנְיָהוּ - ולייחד אותם מבין הערב רב, שיהיו מיוחסים וחשובים לעצמם, כיון שלאחר שהתדבקו הערב רב בסטרא אחרא, אין תרומתם ראויה למשכן, ולכן ייחד את בני ישראל כדי שרק מהם תבא תרומת המשכן.

רבי אבא מפרש כפשוטו את הלשון 'ויקהל' שנאמר רק כאן.

'וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי אֲבָא פָתַח וְשָׂא, לְמָה דְּוֹקָא בְּפִרְשָׁה זֶה הַתְּחִיל עִם הַתְּקֵלוֹת, שְׁלָא מְצָאנוּ כֵן בְּשׁוּם פִּרְשָׁה. וְתִרְצֵן עַל פִּי הַנְּאֻמָּר בְּמִצְוֹת הַקְּהָל (דְּבִרִים לֹא יב), 'הַקְּהָל אֶת הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׂים וְהַטָּף'. וּמְדִיִּיק, מַה לְּהֵלֵן בְּמִצְוֹת הַקְּהָל, הוּא כְּלָלָא דְּכֻלְהוּ יִשְׂרָאֵל - הכללות של כל ישראל, אוף הַכָּא - אף כאן בתרומת המשכן, רצה משה רבינו שיהא כְּלָלָא דְּכֻלְהוּ יִשְׂרָאֵל - הכללות של כל ישראל להיקהל ולשמוע מפיו ממש את מצות תרומת המשכן, ולא כמו בשאר מצוות אשר רק מי שנבטו רוחו לעסוק בתורה לבא לשמוע את דבר ה' אשר בפי משה. וּמוּסִיף, יִמָּאן אֵינוֹן - ומי הם שהתקהלו לתרומת המשכן, הם שְׂתִין - שישים רבוא מבני ישראל, דהיינו האנשים והנשים הטפלות להם לבד, אבל הִטָּף לא נקהלו לבא לשמוע את מצות תרומת המשכן כמו במצות הקהל, משום שאינם יכולים לתרום.

רבי אלעזר מפרש את הפסוק 'ויקהל משה את כל עדת בני ישראל' בדרך אחרת, ולשם כך מתחיל לבאר את הפגם שפגמו בעגל כפי שמתבאר מדברי יהושע.

רַבִּי אֲלֶעָזָר פָּתַח לְבַאר קָרָא - את הפסוק 'וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי הַפְּסוּק מְדַבֵּר כְּדִלְכָּא דְּנִחִית מִשֶׁה מִן טוּרָא דְּסִינַי - כאשר ירד משה מהר סיני לאחר שהתפלל ארבעים יום על ישראל לאחר חטא העגל, אז הקהילם משה. וְלֵהֲלֵן יְבוּאָר כִּי פְּנִימִיּוֹת הַקְּהָלָה זֶה שִׁיכַת דְּוֹקָא לְאַחַר שְׁנִתְּרוּ מִחֻטְא הָעֵגֶל. וְכַדִּי לְבַאר זָאת, מְקַדִּים לְבַאר אֶת הַפְּגָם שֶׁנִּשְׁעָה בְּחֻטְא הָעֵגֶל, דְּכֻתִּיב (שְׁמוֹת לֹב יז), 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה קוֹל מַלְחָמָה בְּמַחְנֶה'. וְשׁוֹאֵל, לְמָה כְּתוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ, וְכִי רַק יְהוֹשֻׁעַ שָׁמַע אֶת קוֹל הָעָם, וּמִשֶׁה לֹא שָׁמַע, בְּמִקּוּם אַחַד לְמַרְגְּלוֹת הַר סִינַי, וְאִם כֵּן הִיא צְרִיךְ לְכַתּוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה'. וּמִשִּׁיב, אֲלָא וְדָאִי שְׁגָם מִשֶׁה שָׁמַע אֶת קוֹל הַתְּרוּעָה, וְמָה שְׁכַתּוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ', כִּי הוּא בָּא לְלַמַּד בְּזֶה כִּי עַד הַשְּׂתָא יְהוֹשֻׁעַ לֹא הוּא יָדַע - עד עכשיו לא היה יודע יהושע שחטאו בני ישראל בעגל, וּמִשֶׁה הוּא יָדַע - ואילו משה היה יודע, לכן הדגיש הכתוב כי דווקא ליהושע נדמה לקול מלחמה.

מקשה כי אי אפשר לפרש את שמיעת קול התרועה כפשוטו, אלא לשמיעה רוחנית. ושואל רבי אלעזר, אם כוונת הכתוב היא ללמד שיהושע לא היה יודע עדיין שחטאו בעגל, אי הִכִּי - אם כן, מַהוּ שְׁכַתּוּב 'בְּרַעַה', שֶׁמִּשְׁמַע, שְׁעִיקָר הַחִידוּשׁ הוּא שֶׁשָׁמַע אֶת קוֹל הַתְּרוּעָה, וְהָרִי קוֹל הַתְּרוּעָה גַם מִשֶׁה שָׁמַע רַק עֵתָה, וְאִם כֵּן הִיא לֹו לְכַתּוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם' וְלֹא יוֹתֵר. לְכֵן מְסִיק, כִּי אֵין כּוּוֹנֵת הַפְּסוּק עַל הַשְּׁמִיעָה הַגִּשְׁמִית, אֲלָא 'וַיִּשְׁמַע' הוּא לְשׁוֹן הַבְּנֵה, וְהֵינּוּ שְׁמִיעָה רֹוחִנִּית, וּמְדִיִּיק כִּי הִנֵּה 'בְּרַעַה' בְּה' כְּתִיב - כְּתוּב, כִּי לְפִי פְּשׁוּטוֹ שֶׁהַכּוּוֹנָה לְתְרוּעָה שֶׁהָרִיעַ הָעָם לְעַגְלָה, הִיא צְרִיךְ לִכְתּוּב 'בְּרַעַה' עִם ו', וְכִיּוֹן שְׁכַתּוּב

וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה קוֹל מַלְחָמָה בְּמַחְנֶה'. וְשׁוֹאֵל, לְמָה כְּתוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ, וְכִי רַק יְהוֹשֻׁעַ שָׁמַע אֶת קוֹל הָעָם, וּמִשֶׁה לֹא שָׁמַע, בְּמִקּוּם אַחַד לְמַרְגְּלוֹת הַר סִינַי, וְאִם כֵּן הִיא צְרִיךְ לְכַתּוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה'. וּמִשִּׁיב, אֲלָא וְדָאִי שְׁגָם מִשֶׁה שָׁמַע אֶת קוֹל הַתְּרוּעָה, וְמָה שְׁכַתּוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ', כִּי הוּא בָּא לְלַמַּד בְּזֶה כִּי עַד הַשְּׂתָא יְהוֹשֻׁעַ לֹא הוּא יָדַע - עד עכשיו לא היה יודע יהושע שחטאו בני ישראל בעגל, וּמִשֶׁה הוּא יָדַע - ואילו משה היה יודע, לכן הדגיש הכתוב כי דווקא ליהושע נדמה לקול מלחמה.

מקשה כי אי אפשר לפרש את שמיעת קול התרועה כפשוטו, אלא לשמיעה רוחנית. ושואל רבי אלעזר, אם כוונת הכתוב היא ללמד שיהושע לא היה יודע עדיין שחטאו בעגל, אי הִכִּי - אם כן, מַהוּ שְׁכַתּוּב 'בְּרַעַה', שֶׁמִּשְׁמַע, שְׁעִיקָר הַחִידוּשׁ הוּא שֶׁשָׁמַע אֶת קוֹל הַתְּרוּעָה, וְהָרִי קוֹל הַתְּרוּעָה גַם מִשֶׁה שָׁמַע רַק עֵתָה, וְאִם כֵּן הִיא לֹו לְכַתּוּב 'וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם' וְלֹא יוֹתֵר. לְכֵן מְסִיק, כִּי אֵין כּוּוֹנֵת הַפְּסוּק עַל הַשְּׁמִיעָה הַגִּשְׁמִית, אֲלָא 'וַיִּשְׁמַע' הוּא לְשׁוֹן הַבְּנֵה, וְהֵינּוּ שְׁמִיעָה רֹוחִנִּית, וּמְדִיִּיק כִּי הִנֵּה 'בְּרַעַה' בְּה' כְּתִיב - כְּתוּב, כִּי לְפִי פְּשׁוּטוֹ שֶׁהַכּוּוֹנָה לְתְרוּעָה שֶׁהָרִיעַ הָעָם לְעַגְלָה, הִיא צְרִיךְ לִכְתּוּב 'בְּרַעַה' עִם ו', וְכִיּוֹן שְׁכַתּוּב

'בְּרַעַה' מִשְׁמַע כְּאִילוּ כְּתוּב 'בְּרַעַה', וְהֵינּוּ דְּהוּוּוּ קָלָא בְּסִטְרָא אַחְרָא הוּוּ - שהקול ההוא של התרועה היה של הסטרא אחרא, כי קולם של ישראל נפגם ונכנס 'ברעה' שהוא הסטרא אחרא. ולכן לא שמע משה את קול התרועה, כי מדרגת משה הוא 'פני חמה' שהוא מדרגת אלוהים, וְהֵינּוּ דְּהוּוּוּ קָלָא בְּסִטְרָא אַחְרָא - מאידך ויהושע דְּהוּוּוּ אַנְפּוּי דְּסִינַי - שמדרגתו היתה 'פני הלבנה', שהוא בחינת מידת המלכות שיש בה אחיזת הקליפות, לכן אֲסִתְּפַל בְּהוּוּוּ קָלָא דְּהוּוּוּ דְּסִטְרָא דְּרַעַה - הסתכל בקול התרועה ההוא שהיה מצד הסטרא אחרא הנקראת 'רעה'. מִיָּד כְּתוּב, 'וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה קוֹל מַלְחָמָה בְּמַחְנֶה', כלומר, קול מלחמת החיצונים המתגברים במחנה ופוגמים במחנה ישראל הקדושים.

כיון שהתבאר שעל ידי חטא העגל התגברו החיצונים במחנה ישראל, מבאר רבי אלעזר החיצונים במחנה ישראל, אֲתִּבְרִין בְּהֵיאָא שְׁעָתָא - בעת ההיא, שגברו החיצונים במחנה ישראל, אֲתִּבְרִין

תְּרִין לֹוחֵי אַבְנָא דְּהוּוּוּ בְּקִדְמִיתָא - נשברו שני לוחות אבנים הראשונים, וְהָא אֲוִקִימָנָא - והרי העמדנו, דְּאֵינוֹן אֲתִּיבְרִין עַל יְדוּי - שהם הכבידו על ידיו של משה, וְנִפְלוּ וְאֲתִּבְרִין - ונשברו. מֵאִי טַעְמָא - מהו הטעם שנפלו פתאום ונשברו. וּמִשִּׁיב, בְּגִין דְּפָרְחוּ אֲתוֹן מְגוּ לֹוחֵי אַבְנֵין - משום שפרחו האותיות מתוך לוחות אבנים, כי האותיות היו הנפש ללוחות, וכיון שהתגברה הסטרא אחרא, פרחו נפש הלוחות כדי שלא תפגם, וּנְשָׂארוּ הַלּוּחוֹת כְּגוֹף מַת בְּלֹא נִשְׁמָה, ולכן נפלו ונשתברו.

הקדמה: שנים עשר חדשי השנה נחלקים לארבע תקופות של שלשה חדשים כל אחת, ונקראות על שם החדש הראשון שבהן, והן ניסן תמוז תשרי וטבת. בכל חודש ישנו צירוף של שם הוי"ה השולט בחודש ההוא, כל חודש בצירוף אחר. ולכל תקופה יש אות אחת משם הוי"ה שבה מתחילים צירופי שם הוי"ה של חדשי תקופה זו. לעומת אותיות אלו של שם הוי"ה של התקופות, יש ארבע קליפות הנקראות 'תוהו' 'בוהו' 'חושך' 'תהום', לכל אות יש קליפה אחרת כנגדה, ואלו הקליפות מתעוררות בין תקופה לתקופה, לדון את העולם על החטאים שעברו ישראל בתקופה שעברה.

התבאר כי קול העם ברעה, הוא קול הסטרא אחרא. ועתה יבאר ענין קול הסטרא אחרא בפרטות על פי ענין קול הסטרא אחרא המתעורר בעת התקופה.

תָּא חֲזִי - בוא וראה, בְּאַרְבַּע תְּקוּפֵין דְּשָׂתָא - בארבע תקופות השנה, והיינו בעת שמסתיימת תקופה אחת ומתחלת התקופה שלאחריה, אז קָלָא אֲתִּבְרִין - מתעורר קול הסטרא אחרא בְּאַרְבַּע סְטְרִין דְּעֻלְמָא - בארבע רוחות העולם, וקול זה מקטרג ותובע דין על חטאי בני ישראל. וְהוּוּוּ קָלָא - והקול ההוא, שהוא אֲתִּבְרִין דְּסִטְרָא אַחְרָא - התעוררות הסטרא אחרא לקטרג, עֹאל - נכנס, כלומר, מתעורר בֵּין קָלָא לְקָלָא של הקדושה, והיינו בין שתי אותיות של שם הוי"ה של שתי התקופות היוצאת והנכנסת, כי לכל אות משם הוי"ה יש קליפה כנגדה, והיא מתעוררת בעת סיום שלטון האות ההיא. וְעַל יְדֵי הַתְּעוֹרְרוֹת הַסְטְרָא אַחְרָא לְתוּבַע אֶת הַדִּין עַל הָעוֹלָם, אֲתִּחְשֵׁף נְהוּרָא - נחשך האור, והיינו שמידת הדין והגבורה שהיא חושך מתעוררת לדון את העולם בְּקָלָא דְּלְתַתָּא - על ידי הקול התחתון שהוא מידת המלכות, כיון שבה נאחזים החיצונים המקטרגים ותובעים אותה לדון את העולם.

נפשי צמאה לדעת

כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והנבד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומה, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66

ארכיון: 437-0054 (718) 437-0054 אירופים 0176-8806-44-20-20
להשיג בתניות הספרייה המובחרת